požitky ve smyslu § 44, nýbrž vedlejšími požitky podle § 54 téže služební pragmatiky. Již z toho plyne, že naturální požitky nejsou do pense započítatelny. Ostatek podle § 57 služ. pragm. platí podle § 68 obecního statutu o.-ckého o odpočivných a zaopatřovacích požitcích úředníků a jejich pozůstalých všeobecně předpisy platné toho kterého času pro státní úředníky se změnami v organisačním statutu uvedenými. Podle § 154 zák. č. 103/26 vyměřují se odpočivné a zaopatřovací platy z pensijní základny. Pensijní základnu tvoří služné a přídavky, které jsou výslovně označeny jako započítatelné pro výměru výslužného.

St-l ani netvrdí, že by jeho naturální požitky byly výslovně prohlášeny za započítatelné do výměry výslužného a ovšem nepředkládá o tom také žádného průkazu. — — — —

Č. 10.548.

Zaměstnanci veřejní. — Samospráva obecní: Rozhoduje o odvolání obecního úředníka z disciplinárního nálezu obecních orgánů může zemský úřad v mezích zákonných předpisů změniti výrok o trestu.

(Nález ze dne 17. května 1933 č. 5949.)

Věc: Emanuel Č. v O. a hlavní město O. (adv. Dr. Rich. Fischer z Olomouce) proti zemskému úřadu v Brně o disciplinární věc.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Na základě ústního líčení z 27., 28. a 29. ledna 1925 vydala disciplinární komise města O. disc. nález z 30. března 1925, kterým byl Emanuel Č., ředitel městských sadů v O. podle § 79 služební pragmatiky pro úředníky, učitele a zřízence města O. potrestán propuštěním z městských služeb. — — — — — —

Proti tomuto disc. nálezu podal Emanuel Č. odvolání k měst. zastupitelstvu a napadal nález jak v části formální, tak meritorní.

Na základě usnesení z 15. června 1925 zamítlo městské zastupitelstvo odvolání po stránce formální a odmítnuvši přezkoumati nález po stránce meritorní, potvrdilo nález disc. komise co do viny i trestu. (Výměr presidia městské rady z 26. května 1925.)

Z tohoto usnesení podal Emanuel Č. dvě odvolání k mor. zem. výboru, který výměrem z 12. června 1926 usnesení měst. zastupitelstva, pokud jím byly zamítnuty námitky st-lovy do formální části nálezu disc. komise, potvrdil, kdežto v meritorní části usnesení to zrušil z důvodu, že měst. zastupitelstvo použilo nesprávně ustanovení odst. 5 čl. 97 služ. pragmatiky, odmítajíc prozkoumati nař. nález po stránce meritorní, čímž se stalo, že měst. zastupitelstvo nerozhodlo vlastně v druhé stolici o námitkách proti meritorní části nálezu, a nařídil nové projednání těchto námitek podle čl. 100 služ. pragm.

Proti výměru mor. zem. výboru, pokud jím byly zamítnuty námitky proti formální části disc. nálezu, podal Emanuel Č. stížnost na nss, který ji nál. z 15. ledna 1929 č. 529 zamítl pro bezdůvodnost.

Vyhovujíc příkazu mor. zv-u doplnilo městské zastupitelstvo řízení výslechem svědků odvolatelem nabízených a na základě usnesení ze

7. a 14. února 1927 (výměr presidia měst. rady z 11. března 1927) osvobodilo Emanuela Č. od viny z přečinů uvedených v disc. nálezu v části II. pod č. 3 a 6 a v části III. pod č. 29 a pozměnilo nález uvedený v části II. pod č. 2, jinak však nález jak co do viny v ostatních bodech, tak co do trestu potvrdilo, ježto bylo toho názoru, že obžalovaný byl zproštěn viny v bodech celkem podřadných, což nemohlo míti vliv na trest, vyslovený v části IV. disc. nálezu. — — — —

Z tohoto usnesení měst. zastupitelstva podal Emanuel Č. dne 2. dubna 1927 odvolání, ve kterém vytýkal vadnost řízení, odpor se spisy a nezákonnost. Po uplynutí odvolací lhůty podal pak dovětek k odvolání z 18. června 1927, v němž uvedl řadu nových okolností a svědků.

O odvolání rozhodl zemský úřad opíraje svou příslušnost o ustanovení § 99 organisačního zák. a § 114 obecního statutu města O. nař. výměrem takto:

Stížnosti se částečně vyhovuje a st-l se zprošťuje viny v bodě 26 a 34 část III. disc. nálezu, jinak se co do viny nař. usnesení potvrzuje. Výrok o trestu se však pozměňuje tak, že se st-li ukládá trest podle § 79 č. 4 služ. pragmatiky města O. a to trest přeložení na trvalý odpočinek s normálními odpočivnými požitky. — — — — — — —

Proti tomuto rozhodnutí podal jak Emanuel Č. tak město O. stížnost na nss; o stížnostech uvážil nss toto: — — — — — — —

Pokud se týče změny disc. trestu propuštění v trest pensionování s normálními požitky, namítá město O. nezákonnost postupu žal. úřadu. Podle mínění města měl zem. úřad toliko zkoumati, zda trest uložený st-li měst. orgány odpovídá právním předpisům, a jsou-li proň splněny právní předpoklady, zejména § 80 služ. pragm. Podle mínění města nebyl zem. úřad oprávněn rozhodovati o přiměřenosti trestu, a shledal-li, že st-l se dopustil hrubých služebních přečinů, měl trest propuštění potvrditi. Že se st-l dopustil skutečně hrubých služebních přečinů, uznává po názoru stěžujícího si města i rozhodnutí zem. úřadu. Trest pensionování jest v daném případě mírný, poněvadž veškeré instance kvalifikovaly přečiny uvedené v II. části disc. nál. pod č. 7, 8 a 15 za nevěrnou správu obecního jmění, kteréžto přečiny samy o sobě postačují k propuštění z měst. služeb bez pense.

O této námitce uvážil nss toto: — — —

Žal. úřad rozhodoval o odvolání Emanuela Č. na základě § 114 obecního statutu města O. a § 99 správněji § 5 zák. č. 125/27, tedy jako úřad odvolací. Odvolací úřad jest nadán kompetencí reformační a nikoliv pouze kasační a jest proto, rozhoduje o odvolání, oprávněn nahraditi jak výrok, tak i odůvodnění nižšího úřadu svým výrokem neb odůvodněním a podle toho v odpor vzaté rozhodnutí změniti nebo doplniti. Podle toho byl tedy žal. úřad oprávněn o přiměřenosti trestu rozhodovati a výrok o trestu propuštění změniti ve výrok o pensionování s normálními požitky; jest tedy námitka města, opak tvrdící, bezdůvodnou. K tomu budiž ještě podotknuto, že ovšem nss podle ustanovení svého zák. (zejména §§ 6 a 7) není oprávněn zkoumati přiměřenost trestu, nýbrž jen, zda trest nevybočil z mezí zákona (Boh. A 4195).

V daném případě neshledal nss, že by žal. úřad, uloživ trest pensionování s normálními požitky, vybočil z mezí zákona případně z mezí

služební pragmatiky. Jest ovšem pravda, že § 80 služ. pragm., upravující předpoklady pro trest propuštění ze služeb obce, uvádí nejprve jako předpoklad tohoto trestu hrubé úřední přečiny; správné jest též tvrzení, že v daném případě, městem z předu uvedené, Emanuelu Č. za vinu kladené delikty byly jak disc. komisí tak měst. zastupitelstvem konečně i žal. úřadem uznány pravoplatně za hrubé služební přečiny. Avšak stěžující si město přehlíží, že § 80 služ. pragm. ponechává uložení trestu propuštění volné úvaze úřadu, když výslovně praví, že trest propuštění »může« nastoupiti jen v jistých případech. Ustanovení to tedy omezuje možnost uložiti trest propuštění jen na jisté případy, ve kterých jedině nastoupiti může, takže v jiných tu neuvedených případech nastoupiti nemůže a nesmí, ale ustanovení to nenařizuje, že by tento trest v případech tu uvedených nastoupiti musel. Pouze v jednom případě — o který však v daném případě nejde — musí nastoupiti propuštění a není přípustno opatření jiné, totiž v případě, když úředník následkem odsouzení trestním soudem ztratil způsobilost k zastávání veřejného úřadu. V takových případech nastává podle druhého odstavce § 80 služ. pragm. propuštění bez disc. řízení. Jestliže tedy žal. úřad uložil st-li trest pensionování s normálními požitky, neshledal v tom nss žádné nezákonnosti, aniž měl příčinu zkoumati, zda mohl podle § 80 služ. pragmatiky st-li býti uložen trest propuštění ze služeb města.

Č. 10.549.

Řízení správní. — Řízení před nss-em: I. Je oprava křestního jména strany, udaného nesprávně v úředním výměru, pouhou opravou podle § 73 vl. nař. č. 8/1928 nebo samostatným rozhodnutím podle § 2 zák. o ss.? — II. Prodlužuje se opravou takovou lhůta k stížnosti na nss proti původnímu výměru?

(Nález ze dne 17. května 1933 č. 8475.)

Věc: Josef G. v P. proti zemskému úřadu v Praze o vojenskou taxu.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Platebními rozkazy z 27. října 1929 předepsal okresní úřad v Děčíně st-li vojenskou taxu (rodičů) za jeho syna Augustina za léta 1918, 1919 a 1920. — — —

Nař. rozhodnutím z 9. října 1930 opraveným výnosem z 18. prosince 1930 vyhověl žal. úřad odvolání, pokud směřovalo proti platebním rozkazům za léta 1918 a 1920, z důvodu, že st-lův syn konal činnou službu vojenskou v r. 1918 a byl v r. 1920 podle § 62 bran. zák. převeden do první zálohy a dlužno jej tedy považovati za odvedeného. Naproti tomu nevyhověl žal. úřad odvolání, pokud směřovalo proti platebnímu rozkazu za rok 1919, ježto st-lův syn až do roku 1920, kdy byl zařazen do zálohy, byl domobrancem a rodiče jsou osvobozeni od vojenské taxy pouze za léta, ve kterých syn služební taxou povinný konal činnou službu vojenskou, kdežto st-lův syn v roce 1919 činnou službu vojenskou nekonal, a poněvadž okolnost, že byl v r. 1920 převeden do I. zálohy na základě § 62 bran. zák., nemá zpětného účinku na taxovní povinnost jeho rodičů za rok 1919.